

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÖPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:

helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve.

Egész évre . . . 10 fr.
Félévre . . . 6 "
Negyedévre . . . 2 " 60 kr.
Egy hónapra . . . 1 "

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban, *Kutasi Imre nyomdájában*, aután Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedésükben, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:

öt hasábos petitor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű a többiből megjelölt hirdetéseknek megfelelően történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sorra 20 kr. A hirdetéseknek valamilyen a nyitási költségek egyedül a kiadói irókában vétetnek fel.

Az előfizetési és hirdetésügyi pénzek a kiadói hivatalban, a lap szellemi részének tartozó költségeinek a szerkesztőség irókáiban csempesődnek.

nagyjuttaja Jónás-ház 1704. szám alatt

A „nagy politika.“

— A delegációk előtt. —

Budapest, okt. 24.

Akár hogy szeresse is az ember a hazáját, és bármily rendíthetetlen érdeklődő is a belpolitikai élet napi eseményei iránt, — hiába, előbb-utóbb csak eltelik velük félig-meddig s valami nagyobb vádú dolog után áhiatózik, a miben rikkáiban van módja.

Ez magyarázza meg azt a kiváló érdeklődést, a melylyel a hazai közönség az összeült közügyi bizottságok működése elé tekint. Hiába! nálunk, a monarchia dualisztikus szervezete más államokéitól egészen elütő viszonyokat s helyzeteket teremtett, — nevezetesen, hogy: míg más államokban a belügyi és külügyi kérdések intézését s ellenőrzését ugyanazon törvényhozó testület gyakorolja, — addig nálunk, ez a rendszer a monarchia közjogi viszonyával összeegyeztethető nem lévén, — a külügyek a ennek folytán kapcsolatosan közöseké vált ügyek ellenőrzésére egy harmadik, delegált forum van kirendelve. S miután ez nem permanens, hanem csak időszakos, — ennél fogva az összmunka külügyi helyzetére vonatkozó enuntiatiók is, nem az alkalmi események szerint alkalmiak, — hanem: időszakosak. — S miután a parlamentben ugyan szinte elforduló külpolitikai nyilatkozatok, — ha olykor elkerülhetetlenül tétnek is — a közvéleményt nem elégíthetik ki, — meg van magyarázva az az érdeklődés és várakozás, — mely a delegációkhoz mindannyiszor fűződik.

Ez az érdeklődés, ez a várakozás két irányú. Egyik része a kormányzati ügyek, a másik része a tágabb értelemben vett politikai ügyekre vonatkozik. Más szavakkal, a hazai közönség lázas kíváncsisággal várja a nyilatkozatokat, felvilágosítást és magyarázatot arra nézve, — hogy: a monarchia s benne hazánk külügyi biztonságának érdekében mily intézkedések és miért tétettek a multban, mily intézkedések vannak foganatban véve a jelenben; s főbb vonásait illetőleg mily intézkedések, eszmék, célok tervezettek, a jövőre nézve.

Az anyagi, a kormányzati rész, bár szintén fontos, — mégis másodrendű. S azt fejezi ki, hogy: mindazok a politikai intézkedések, melyek a mult, jelen s jövőre vonatkoznak, mily erkölcsi s anyagi áldozatokba kerültek a multban, milyeket követelnek a jövőben.

Ezek könnyen érthetővé teszik tehát, hogy nem csak a politikával professzióból foglalkozók, de a hazai közönségnek minden osztálya, melynek jobblétére a magasabb politikai áram-

latok kedvező vagy kedvezőtlen hatást gyakorolhatnak, — lázas kíváncsisággal néznek az események elébe.

A delegációban elmondandók s történések a hazai kereskedő és nagy iparos osztályt nagyon és annál is inkább érdekeltetik, mivel mindaz a velük összeköttetésben álló külföldi kereskedők s iparosok hangulatára befolyással levén, befolyást gyakorolhat közvetve hazai kereskedelmi s iparüzleti életünkre is.

S bár a magasabb politikai élet fejleményei az üzleti életviszonyokra mindig hatnak: — a hatás ritkán erősebb, mint e perczben. A politikai események lelket zibbasztólag zárkóztattak. A békebiztosítások, a békes törekvések öszönnel jönnek forgalomba. És mégis, e sok biztató szó, e vigasztaló törekvés vajmi kevés eredményt tud valósítani a közhangulatban.

A közvélemény a forgalomban levő békebiztosításokat nem tudja összefüggésbe hozni azokkal az eseményekkel, melyek külügyi téren már jókora idő óta napirenden vannak. A közvélemény tudni óhajtja, vagy legalább tájékozódva akar lenni az iránt, hogy az Európa-szerte napirenden levő suttogás, titokzatoság valóban nem egyéb-e, mint a balkán félszigeti ügyek rendbehozását célzó útes, de nagyhangú politikai prókátor lármája, — a mitől ugyan az államélet összes műszerei zavartalanul folytathatják működésüket; vagy pedig a titokzatoskodás alatt oly események magva rejlik, melyek veszélyessé néhétvén ki magokat — az elővigyázatnak, a gondosságnak ideje elérkezett.

Mi, őszintén szólva, magunk is belefáradtunk ez állapotha. Az egymást felváltó hírek örök izgalomban tartanak s kimerítik a kedélyt.

A delegációk elnökeinek békes hangulatu beszédei nem képesek eloszlatni azt az aggodalmat, a mit az 1881-re szóló közös költségvetéshez irányzatba tett s hadi kiegészítésekre szükségelt többlet előidézett. Sőt valamennyinél nagyobb aggodalmat keltett a király őfelsége által a magyar miniszterelnökhöz közelebb kiadott legelsőbb kézirat, mely a sebesültek ápolására hivatott egyesületek gyors szervezését szorgalmazza.

A delegációk tárgyalásai elé tehát méltó és jogos érdeklődéssel nézhet a közönség. Tudni akarja, — hogy fenyegeti-e véss a monarchia, és a hazai biztonságát, jólétét a közel jövőben, vagy sem?

A hazai közönség legtöbb osztályának közvetlen érdekeit érintő kérdés ez, — kivált az üzleti embereknél.

A lezajlott török-orosz háború óta

határozatlan zaj, a bizonytalanság napról napra kísért; — a békes politikai célszatók a legnagyobb hadi készülődésekkel birkóznak.

Ideje, — hogy megtudjuk, — hogy valóban készülünk-e egy közelgő zivatarral s megadó belenyugvással kell adoznunk érdekeink biztosításáért; — vagy csak tavaszi-őzei, változó időjárásal van dolgunk — melynek méhében nincs még veszedelem.

A hazai közönség óhajta várja a tájékoztatást, — mert habár a béke áldásait, az igazi béke áldásait mindennél nagyobbra becsüli is, — ha a monarchia legfőbb érdekét látja veszélyeztetve, — megnyugvással áldoz, — hogy nyugodtan lehessen a felől, miszerint a jövő eshetőségei készületlenül nem találándják.

Ezért érdeklő a delegáció.

Ezért érdeklő a „nagy politika.“

Kihallgatás a királynál.

Ő Felsője jövő csütörtökön azaz folyó hó 28-án 10 órakor Budapesten kihallgatást fog adni. Előjegyzéseket elfogad a cabinetiroda (budai várak)

A reichsrath.

A reichsrathot november 22-dikére fogják összehívni.

A delegációkól.

A magyar delegáció külügyi bizottsága a héten megkezdte a külügyi tárca költségvetésének tárgyalását. — A hadügyi tárca költségvetése a hadügyi bizottságban csak kétféle fog napirendre kerülni. — A tengerészeti bizottság a hadi tengerészet költségvetését már elintézte egész a legénység-élemezésének javítására előirányzott szükségletig, a mely tételt csak azután fogják érinteni, miután a hadügyi bizottság a legénység-élemezésének javítását fölött határozták.

Az osztrák delegáció költségvetési bizottsága az egyes előirányzatok tárgyalását f. hó 30-ig be fogja fejezni. Az osztrák delegáció teljes ülései november 3-án veszik kezdetüket, s az osztrák delegációk körében remélik, hogy 14-ig mindent el is fognak intézni.

Fővárosi levél.

Mercar templomban.

A börsé — sőt verem!

Minekutána azonban az isteni gondviselés megáldott azon megnyugtató tudattal, hogy legjobb akaratom mellett sem eshetném bele, s mert azon rendíthetetlen igazságot tartalmazó cigány példabeszédet, mely szerint „csak annak d... k a kinek van“ még senkinek nem sikerült megcáfolni, félelem nélkül határozom el magamat benézni a modern bábéba, melyet tözsdének vagy börsének neveznek.

(A börsé elevenében én részemről nem látok germanizmust, a meenyiben az van der Beurse brüjei kereskedő nevével ered, a ki 1530 ban hazát a flandriai nagykereskedők gyűhelyének szentelték.)

Csel segélyével bejutok a pompás verem, akarám mondani terebe, a hol festői rendet-

lenségű csoportokban vannak összegyűlve az Istóczy 50 kros hepp-iratai által megtámadott „első füzet“ olvassa fel egy kolompus a mire a „Goldrentén“ hívó nyá homéri kacajra fakad. Az általános derűtség eléri „hauszának“ tetőpontját a mikor a „Kagal“-ról szóló csitululus dörései jutnak napfényre. En masse nevetnek és egymást tartják, hogy ei ue döljenek. Most táviratot jeleznek Du'cignóból. Vége a jó kedvnek. Gladstone a megmondhatója.

A lármá s kacaj csilapultával körülnézek, hogy megfigyelhessem a magyarosodás vívmányait.

Legalább is azt vártam, hogy magyar kiadásban fogom élvezhetni a hirhede „Ich nem!“ „Ich gebb“ kiáltásokat, — hogy halani fogok egy pár még eddig „noch nie dagesesen“ káromlásokba formázott jámbor óhajokat — hogy meg fogom figyelhetni, mint veszi ki magát a börsé a magyarosodás első stádiumában. Merész phantáziám magyaros kipodrótt bjuzu börsederekett festett ki magának, kik, ha szükséges, taréjos sarkantyujokkal regulirozzák a Cours-ot; egyik másik aranyborjú imádott vitézkötéssel véltel fel-díszítve láthatni, melyel esetleg magát és mindazokat felkötetheti, kik a „Credit“ sikamlós talaján utjában állanak. Vártam továbbá, hogy legalább a pénzügyek fogják kapapajkocsi kocsag tolatl ékíteni, melylyel a legegyszerűbb módon fogják kitörölhetni a „Kleine Lente“ s zemet, és bizton reméltem, hogy a „Hauptmaderok“ irón helyett buzogányul fognak „notirozni.“ Mondom, mindent vártam, de ezen arbitrageom — sajnos — nagyobb- részt zérusokat eredményezett.

Mi-dézek dacára azonban már ma is észrevehető azon embryo, mely az általános magyarosodást van hivata végleg kifejezteni — ez a börséi körök jóakarata a magyarosodással szemben. Ez magában véve is nagy haladás és méltánzárásra érdemes. Mint minden reformnak ugy ennek is meg vannak nehézségei.

De nem csoda. Például Feitel B-ruch egész életét a hozzászokott committensét a „Ribisel sollen dir af de Nos wachsen“ kiváló népszerűségnek örvendő forró kíváncsággal dédelgetni, nem csoda tehát, hogy ágaskodik benne a germán lelkiismeret, ha most a magyarok istenéhez kell emigyen fohászodnia „Ribisi nőjjon az orodon!“ Vagy nem megengedhető-e, ha Schiefstengel Salamonnak a „federmesser sollt du schwitzen“ magyar fordításához kell magát accomodálni, mely kissé nehézkesen körülbelül ugy hangzik hogy „Bicskákát izadj?“ Legnyű méltányosok és ősmajuk el, hogy a Merkur templom papjainak valóságos önmegtámadásukba kerül a náluk most divó „100 Jahre sollt du leben — aber gleich, emberbaráti fohászt magyar suttába öltöztetni. Ösmérjük el hogy a szakítás a hagyományos német usaceokkal (szokmány, szokvány, vagy szoknya Zápolya bácsi?) külföldi valóságok áldozat.

Elősmérjük mindezt, és elvárjuk, hogy a tözside, mint hazánk kereskedelmének egyik legfőbb tényezője, kitartóan fog a magyarosodás felé megkezdett útját továbbadni.

Igen, uraim ott a Merkur templomban mutassák meg hogy a hazai kereskedelem érdekében készek áldozatot hozni és ha eljutottak majd azon pontra, melyen az elismerés sem maradhat el, akkor majd hazánk édes nyelvén mondhatjuk meg a „12 röpirat“ elkövetőjének hogy — ő a legnagyobb zsidó.

Szabolcsi Lajos.

Külföld.

Dulcigno átadása.

A Duleigno kiszolgáltatását késleltető akadályok ezek: Montenegro ragaszkodik ahhoz hogy Dulcigno területének átadása egyszerre történjék meg a város átadásával, a porta pedig mindenekeelőtt fantantani kívánja a Skutari to keleti partján a jelen határt és óhajja, hogy a Konstantinápolyban székelő nagykövetség később tartandó értekezletben foglalkozzanak ezen kérdés megoldásával. A porta lemondott azon követeléséről, hogy török zászló lengjen a dulcignói kikötőben és hogy biztossittassanak a Dulcignóban maradó mohamedánok tulajdona és jogai.

Dulcignóból érkezett tudósítások határozottan állítják, hogy Dulcigno átadása érdekében ismét kedvezőbb irányban folynak az alkudások és hogy a porta, a mint látszik, komolyan törekszik a békes megoldásra. Valamennyi hatalom osztja azt a nézetet, hogy a török kormány nemcsak Dulcigno kiürítésére, hanem formális átadására is köteles.

A porta utasította Riza pasát, hogy Dulcignót legkésőbb e hó 27-éig adja át. Riza pasa a portához intézett jelentésében azt a nézetét fejezte ki, hogy bizonyos óvó intézkedések megtétele mellett az átengedés; békes uton lehetséges lesz.

A görögök hadikészülete.

A görög kormány 130,000 embert számdékozik mozgósítani, de eddig csak 46,500 katonát áll felvervett. Romániából több száz ember min önkényesen lépet a görög hadseregbe. A ciprusiak 37 ezer drachmát gyűjtöttek s azt 150 öszvérrrel egyetemben a görög kormányának adták. Az útegek számára 700 öszvért vett a kormány.

Szerb miniszterválság.

Risztics lemondását elfogadta a fejedelem és Marinovicot bizta meg a kabinet megalakításával. Ebből az osztrák-magyar kormány politikájának győzedelmét következtetik.

Színház.

Szombaton okt. 24-ikén „Doana Juanita“ Mundenekelőtt még kel dicsérni derék burgó igazgatókat, ki minden magyar s zinházat megelőzőleg igyekezett bemutatni S uppé nagy hatást keltett új operettjét a „Doana Juanita“

Az új operette bár a sem szöveg sem zene tekintetében nem muja is földi Boccacchiót még kevésbé Fatiniát mindazáltal oly szép zeneti részeket ad, melyek ennek is biztosítják a sikert. — Az operette meséje s komikus alakjai erőteltek. A jamaikai ünnepek nagyrekes mulatság, mely elég mulatatólag hatott a közönségre. A szöveg javára jeyezhető fel, hogy a frivolitás tekintetében messze kimagaslóan felette azon új vigjátékok, melyeket néhány nap óta alkalunk volt látni.

Az operette zenéje Suppé mester kezére vall és sok helyütt megragadja a fízelmet; így az első felvonás quintettje, a második felvonás sartertje és szerelmi dala, a harmadik felvonás gyermekek éneke, mit Nyilvas és Csátráremkül adtak elő stb. Az előadás is igen jól folyt. Nyilvas Irma fűrgen ügyesen játszott s szépen énekel a czimszerepben, ugyszintén Csátrárné és Bekéné is. A férfiak közül Csátrá, Bérczi és Fenyéri váltak ki. Némétől az irnok szerepében különösen első dala élénkelese alatt több elevenéget vártunk volna.

A darab még sok jó estét fog szerezni közönségünknek m-ly minél többször hallja annak fűlbemázó zenéjét annál jobban meg szereti azt.

Közönség nagy számmal.

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczája

A hamvas cicca és a zöld papagáj története.

(Vége.)

Esztike félénken oda húzódott hozzá, kezét kiterjesztve, mintha valami láthatatlan lénytől megvéde, a ki ellen ótalmat keres.

— Beszéltem a zöld papagáj, — s utógó lázasan; és a zöld papagáj azt mondta: kerüld a szerelmet!

— Szent isten! — sikoltott föl Piroska s ugy érezte, mintha tört döftek volna szívébe.

Ó volt ismét oka ez új aggasztó fordulatlak Esztike kedélyállapotában. Ó idézte elő. Ah, hogy meg nem gondolta, hogy a győne lélek nem bírja meg ez újabb lelki rázkódást! A sőtét, hamvas hűvelyek kibontakozott lélek már teljesen a javulás útján volt, miért kellett a szenvedély földözésével megrázkódtatni azt? Miért avatkozott a gondviselő munkájába? Miért nem hagyta a dolgok lassu természetes kifejlését? Testvéreinek boldogságát sietve, talán csak egy gyászos katasztrófa kifejlését szétverte.

Remegett egész testében. Esztike már olyan régóta nem beszélt arról, mit a madarak mondanak neki, oly régóta nem ejtett ki ajkán semmi olyat, a mi legkisebb emezavarra mutatott volna, hogy most e visszatérés a régi rögeszmékhez kimondhatatlan ijedséggel töltötte be aggodó testvérenek szívét.

Keserű szemrehányásokkal halmozta el önmagát s az ijedség első perczében nem jutott eszébe, hogy hiszen, ha csakugyan van ok szemrehányásra s ha csakugyan remegni kell valamitől, sokkal méltóbban lehet szem-

rehányást tenni Téreynek, — sőt sajátkép csak is neki tehetni szemrehányást. Neki, mint orvosnak tudnia kellett volna, hogy mit szabad, mit nem szabad. Minden átoknak az ő fejére kell szállni, ha meggondolatlanul elhagyta magát ragadtatni a szenvedélytől.

De a jó Piroska csak önmagát vádozta s mentesség tudott találni Térey számára. Azonban forrón óhajtotta, hogy sietve jöjjön a fiatal orvos Esztike segítségére. Remegő kézzel irt neki néhány sort s egy lovas embert indított hozzá a másfél mérföldnyire fekvő faluba.

Még mieelőtt az ifjú orvos megérkezhetett volna, egy újabb idegrázkódás, melyen Esztike átment, végkép kétségbeejtette Piroskát.

A reggelinél ültek még, szóltan mindketten. Esztike még nem is érintette káját s villogó szeméi nyugtalan tévedeztek szanaszét, a mint a cse édek egyike ijedten beszalad az a hirrel, hogy a hamvas cicca meglojtotta a zöld papagajt.

Esztike elsápadt és vad ijedséggel kapaskodott karjába. Szeméi irtózatossan forogtak és ajka vonaglott.

— A zöld papagáj azt mondta nekem, kerüld a szerelmet! — rikácsolta rekedten szokott gyermekkedv kedves csengésű hangjától egészen elüő hangon. Ki ad nekem már most tanácsot?

Kétszer vagy háromszor egymásután hevesen megrázkódott, miközben az a sápa tság arcán még lézstóbb, még halottasabb színt vett föl. Aztán hátrahanyadt s mély ájulásba esett.

Térey is megérkezett már, mikor ájulásból fölcusdott. Lankadtan emelte föl szemeit s valami zavart, tétova tekintet látott szemében, hejlet engedve lassanként ismét az ijedség kifejlésének, de mely most már nem tört ki egyszerre oly vadul.

— A zöld papagáj... hebegé.

Pillanatsa ekkor Téreyre esett. Elakadt s két kis kezével homlokához kapott, mintha a köválygó zavart gondolatokkal, akarát őt öszszeszorítani. Két percz hosszágig úgy játszott, mintha erősen küzdökne. Az értelem győzött a nehé harcban s a következő perczben már kezdtek kiderülni vonásai. Nyájás mosoly szállt ajkára s kissé szégyenösen elpirulva szól:

— Azt hiszem, hogy bohóságokat álmodtam össze.

Piroska még remegve nézett testvére, egy percz mulva az ő arcza is teljesen kiderült. Esztike egészen eszméletlen volt és tisztán emlékezett rá, hogy egy órával előbb a zöld papagáj halálát jelentették a cselédek, de most már semmi rendkívüli, semmi lázas benyomást nem tett az reá.

— Szegény öreg papagáj! — szól Piroskához fordulva; — szinte sirhatom, ha meggondolom, hogy gyermekkoromban mennyit játszottam vele. Azt a csunya hamvas ciccát el kell ajándékozni. Nem akarom többé látni.

Piroska meg volt nyugtatva, de mégis, a mint tehetette, félrevonta Téreyt, hogy őszinte felvilágosítást kérjen tőle.

— Azt hiszem, ez volt az utolsó idegroham, — vizionzá a fiatal orvos. Reméjük, hogy csak javára szolgál.

V.

Két évvel utóbb.

Az ódon kastély nagy vasjátóival a földszinten, csücsökös erkélyeivel az emeleten, ma is olyan komor, sötét, hanem tele van vidámsággal és boldogsággal.

A kastély egykori ura, az a korán megöszült, beleges férfi másfél év óta pihen már a kert végében virágos háut alatt, melyet gond-

dál ápol a gyermeke kegyelet. Velejének, a híres Dr. Téreynek minden tudomány, minden buzgó igyekezetszere tartotta meg a teljesen öszszeszerzett testben az életet, de legelőbb megviszálódva hanyta be szemét a sokat szenvedett férfi, mosolytal ajkán.

Téreyék Pesten laktak, hol a gyönyört, még mindig sylphide-álaku tizenkilencz éves nő elbódítja az egész férfivilág fejét. Nem győzik dicsérni szeretetreméltóságát, ámbár némelyek kissé bizarrnak mondják, a mire azonban a többiek azt felelik, hogy épen abban rejlik szeretetreméltóságának fővarása. Annyi bizonyos, hogy mindenki irigylt ezt a tündér szépséget Téreytől.

Hátha meg tudnák, a mit a férj tud, hogy e szép nőnek szépségénél százszerosa értékesebb jó szíve!

A nyár egy részét mindig a Mátra regényes bércei közt fekvő ódon kastélyban szokták eltölteni. A kastély körülben a nagyobbik leányok, Piroskának jutott. Hanem Piroska azt tartja, hogy neki mindene közös az ő „kicsikéjével“. Még most is ugy hívja Esztert s még most is ugy bánik vele, mintha ő volna az anyja, ámbár egy év óta már Esztike maga is anya.

Most már nagy bajban van Piroska s nem tudja elhatározni, hogy a kettő közül melyiket szeresse jobban. Hanem mégis úgy vélekedik, hogy ő „örögebbik kicsikéjét“ mégis csak jobban szereti.

Esztike pajkosan mosolyog rá. Ó tudja, hogy miért. Beszélhet neki Piroska, ő jól tudja, hogy két hónap óta találkozott valaki, a ki közelebb áll a Piroska szívéhez, mint az ő két kicsikéje.

Piroska tagadja és meg is haragszik érte, ha emlegetik. Mit gondolkod? Ó már huszonegy éves elmul.

— Bizony öreg kor, — feleli rá Esztike.

Es elkezd megint „bosszantani“. Tárkört tart elejébe, nézre meg, ha látott-e valaha szebb, kedvesebb, viruló lányarcot? Esztike csak azt nem foghatja meg, hová tette ez a Térey a szemét, mikor az ő leucifúzi képebe lett szerelmes. Ez aztán világosan tanusítja rossz izlését. Csak hogan is akadtathott valaki, ki Piroska mellett még őt is észrevehette!

Piroska aztán nem állhatja ki tovább ezt a „szekirozást“ s felszökik az emeletre. Hiába kiabál utána Esztike a kertből.

Hanem Esztike kitalálta ám a módját, hogyan lehet Piroskát legalább az ablakhoz csalni. Főlemeli kis fiát s az emelet felé nyujtotgatja.

— Nézd, nézd, Piroska néni, a kis Aladár kíváncsok.

S a kis Aladár öszszecsapkodja kacsóit, mintegy bizonyítékul.

Erre aztán meg nem állja Piroska, hogy y ki ne nyissa az ablakot s le ne tekintsen. A kis Aladár prszre, hogy nem bír fölkapaszkodni az emeletig s Piroska nem nézheti, hogy hiába nyujtogassa kis kacsóit, kemegy hát maga a kertbe, s ölébe veszi a kis Aladárt.

Eszter mosolyog s valmit sug nek, a mire Piroska megint meharagszik. Hanem Eszter addig esztija, addig beszédel neki, hogy végre Piroska oda borul testvére kablórá s ego arcczal, libegő ajkkal bevalja, hogy szeret, hogy boldog s ha Esztikének nincs ellenvetése, a jövő őszszel lesz esküvőjük.

Esztikének természetesen nincs ellenvetése, kis kezével tapsol s kimondatatlan boldog, hogy egyszer most már ő játszhatja névjével szemben a tanácsadó mama szerepét.

Vértesi Arnold.

